

„Nee, die kerel niet...” sprak Geerken aarzeland, „maar... e...”

„Wablief?”

„Nou ja, ... 't is jouw schuld niet hè... wettige zelfverdediging... ze maken je niks, zeit de Inspecteur.”

Vos was plotseling opgestaan en op Geerken toetredend, pakte hij hem woest bij z'n arm.

„Wie?...” vroeg hij heesch.

„Wel... die meid... d'r waren omers twee vrouwen met 'n lantaarn... wat scheelt je nou?... Jeses... Vos, blijf hier, ... vrouw Harmsen... help!

Vos was plotseling spierwit geworden; met uitpuilende oogen van ontzetting had hij Geerken aangehoord; toen, blootshoofds, was hij naar de deur gewankeld, had die openge-stooten... als 'n krankzinnige stortte hij zich naar buiten en verdween in de duisternis..

In de hut op den boschweg stond op de oude tafel de lantaarn en gaf 'n onrustig sidderend licht in 't kale vertrek.

Op de matras in den hoek lag Hanneke, getroffen door den kogel uit Vos' revolver. Ze was dood.

De oude vrouw lag geknield er naast en bad hardop, maar telkens onderbrak ze 't steunend bidden door 'n uitbarstend snikken; dat bedaarde langzaam en dan bevend en klagend begon de stem opnieuw.

Plotseling zweeg ze.

Buiten hoorde ze gerucht.

Iemand naderde met snelle schreden; ze sprong op en zag naar de deur.

Deze ging open.

'n Man trad binnen, blootshoofds, 't gezicht, door de lantaarn verlicht, wit, verwrongen.

Ontzet deinsde ze achteruit.

„Wat... wil je hier?”

Hij keek haar verwilderd aan, poogde iets te zeggen, maar dan ontdekte hij eensklaps in den hoek de matras en hij kromp ineen.

Toen herkende ze hem.

Haar donkere oogen flikkerden met krankzinnigen glans en ineens haar arm naar hem toestrekend met gebalde vuist, scheurde ze de haatwoorden uit haar dichtgeschroefde keel.

„O... ik wist 't wel, schooier... dat jij

't was!.... moordenaar!.... moordenaar!”

Vos had haar aangestaard met vreemde strakke oogen, als 'n slaapwandelaar, maar plotseling scheen hij 't te begrijpen.

„Ga weg...” sprak hij heesch, maar bevelend. „Ga weg mensch... je weet niet...”

Verschrikt, angstig om z'n vreemd doen, ging ze 'n paar stappen achteruit.

Hij trad op de matras toe, bukte zich en keek.

Daar lag ze, 'n doek om 't hoofd gebonden, de oogen gesloten, de lippen en wangen wit, de mond verwrongen in pijnlijken doodstrijd.

„Hanneke!” schreeuwde hij en woest greep hij 't lijk bij de schouders en trok het over-eind... de doek om 't hoofd gleed af...

Toen zag hij de rauwe open wond tusschen 't blonde haar, dat vastkleefde in donkere bebloede vlijen.

Met 'n gil sprong hij achteruit en dan op de vrouw toewankelend, die bevend terug-week, bracht hij schor stootend uit, terwijl z'n borst hijgend op en neer joeg.

„Ik...? heb ik...?”

Toen week haar angst voor felle haat. Woest drong ze op hem toe, dan spoog ze de woorden opnieuw in z'n gezicht, 't bovenlijf voorover, de armen teruggetrokken met trillende vuisten, al scheller krijschend:

„Moordenaar!... moordenaar!... moorden...”

Ineens zweeg ze en deinsde ze terug in 'n hoek van 't vertrek, de starre angstoogen opengesperd.

Vos had zich van haar afgewend en de revolver uit z'n zak gehaald.

'n Vreemde strakke kalmte was plotseling over hem gekomen.

Hij bezag 't wapen nauwkeurig bij 't zwakke lantaarnlicht en bukte zich dan ineens weer over 't lichaam van 't doode meisje.

Z'n mond trok, z'n lippen trilden, als zou hij gaan schreien.

Toen, met 'n snelle beweging, drukte hij de loop tegen z'n voorhoofd, sloot de oogen... 't schot knalde...

„Jezus Maria!” gilde de oude vrouw.

Zevenaar, Oct.—Nov. 1903.